

Anat, královna Meritamun a tajemství Černé pyramidy

Jména starověkých bohů se k nám dostávají z mýtů a legend. Někdy je archeologové mohou vyčíst z hliněných tabulek, papyrů, svitků nebo vytesaných na starých kamenech ze zapomenutých epoch. Co o nich ale víme doopravdy?

Informace v mýtech jsou někdy velmi protichůdné a činy těchto božstev se někdy zdají být démonické. Jaká tedy doopravdy byla tato božstva, která pozdější náboženství označovala za demony? Byla vymyšlená, nebo to byly skutečné historické postavy, na které se vzpomínka uchovala po tisíce let. A obecně známe jména bohů, ale v mýtech jsou popisováni jako skuteční lidé, kteří žili, a ne jen abstraktně. Takže možná se jedná o skutečné historické postavy? A mohla by se božstva z jiných světů fyzicky vtělit na Zemi?

Odpovědi na tyto otázky přišly prostřednictvím vědomého snění, takže jim jako obvykle můžete, ale nemusíte věřit. Někomu však tyto informace možná odpoví na dlouhotrvající otázky a odhalí tajemství vědci nenapsaných dějin...

Takže...

Oslnivě jasné slunce už vyšlo na azurově ledovou oblohu a bíle ozářilo vzdálené i blízké hřebeny skalnatých hor.

A tam někde v dálce se černá známý otvor mezi skalami, a tam někde modlitební praporky různých barev a bělostný čorten stále ukazují na jeskyni zapomenutou ve skalách. A tam daleko na její stěně je freska černé dákyne Nairatimyji...

Tu se však slunce rozzářilo ještě víc a jeho nesnesitelný jas se rozptýlil do duhy. Duhové záblesky se změnilly v poloprůhledný oceán vírů, a já se ocitla v černém, ale poloprůhledném těle té dákyne uprostřed těch pulzujících duhových vln.

...Náhle se vpředu objevila podobně černá, ale poloprůhledná postava. Stále měnila své obrysy, stejně jako mé tělo. A pak se na ní objevil zlatavý vysoký atef. To je koruna, která se nosila ve starověkém království Egypta.

„Zdravím tě, sestřičko,“ její beze slov vyslovený pozdrav mi proběhl vědomím jako vlna. Ano, tohle je dákyne Anat. Jsme si velmi blízké, ale teď přišla sem, do mezisvěta.

„Chci ti říct, co jsem věděla ze své inkarnace v dávných pozemských letech se jménem Anat,“ řekla, „nu a dále ty sama všechno víš a pamatuješ si a řekneš to těm, kteří to potřebují v nyní žijících tělech na Zemi...”

...V dávných epochách jsem se vtělila do rasy tmavé pleti ve vzdáleném čertogu daleko od Země. Byli jsme však sousedy a přáteli těch, kteří jsou na Zemi známí pod jmény egyptských bohů. Naši společnou hvězdou byl Sirius, alespoň tak mu říkají pozemšťané. Ovšem planety byly jiné.

Tenkrát jsme spolu s nimi dorazili na Zemi na zlatavých vesmírných lodích, které uměly pronikat prostorem.

Byly podobné těm, které lidé později používali při plavbě po vodě v Egyptské říši, ale byly zcela uzavřené jako pozemské ponorky v pozdějších dobách.

Nás bylo méně než vyslanců Ra. Vždyť tak nazývali svůj čertog, což znamená ‚Živé světlo‘. Potom tak pojmenovali hvězdu, kterou později nazvali Sluncem. Naše planeta se jmenovala Nub, což v pozemském jazyce znamená zlato. Ale my tak nenazývali jenom kov, ale i samotné Světlo, tedy totéž co Ra, jenom v našem jazyce.

Lidé z Nubu měli tmavou, téměř černou kůži. V rysech obličeje a stavbě těla se však od lidu Ra nelišili. Tyto rysy zůstaly zachovány i na egyptských sochách.

Příchozí z Ra se usadili v ústí Hapi (dnešní Nil) a o něco jižněji, a my jsme se usadili ještě jižněji u pramenů Hapi a až k hranicím Ra.

Vyslanci Ra se pak smísili se starověkým národem Toda, který přišel z Meluhhy (viz téma: Pravlast předků starých Egyptanů spočívá na dně Indického oceánu aneb tajemství země Meluhhy). Ano, a mnozí duchové, kteří se vtělili do Todů, se inkarnovali i do Ra, vždyť pro ducha není rozdíl a všechny tyto rasy jsou podmíněny pouze životem zde, nikoli však životem věčným.

Naše expedice byla společná. Ra však přišli chránit portály severu a místo, kde se usadili, bylo severněji od našeho. A my jsme přišli střežit portály jihu.

Společně jsme tenkrát stavěli velké pyramidy, také jako majáky pro spřátelené rasy, které později přišly na pomoc Borejcům, a to už v době konfliktu s Atlantou (viz další témata).

O zemi Ki Hu Ptah (Egypt) se tady však hodně mluvilo, i sám velký duch Ptah, strážce těchto míst. Černokoží Síríanci, lze-li tak nazvat rasu Nub, se usadili na horním toku řeky Hapi a vybudovali zemi Nub neboli Núbii.

Tam se nám pak podařilo postavit černé pyramidy. Byly však ze speciálního kamene, který jsme si přivezli s sebou. Tyto kameny dávaly možnost deformovat prostor podle určitých parametrů, pokud na ně byl namířen paprsek z krystalu, který jsme si přivezli s sebou. Tento mechanismus dával možnost těm, kteří se v té době nacházeli v hlavním sále pyramidy, přejít na naši planetu, aniž by museli použít vesmírnou loď. Byly tam tři černé pyramidy, které vedly na tři planety našeho systému, spojeného s malým Sirem. Národ Ra žil na dalších třech obydlených planetách našeho společného dvojitého systému Siria, ale jejich tři planety byly spjaty s velkým Sirem.

Pyramidy, které postavili oni a které zná celý svět, byly stavěny spíše pro omezení pronikání antisvětských bytostí do čertogu Ra neboli Slunce, ačkoli sloužily také jako průchody do jiných lók a na jiné planety, a to díky krystalům z našeho společného světa a jedné egyptské pyramidě z černého kamene.

Neustále vyzařovaly energie, které bránily antisvětským proniknout do světů světla. Teprve během velké atlantské katastrofy se tento systém zhroutil. Tehdy se však zavřely i samotné portály a tím také poslední možnosti průchodu do našeho systému. Však si to sama pamatuješ a řekneš to.

A tenkrát naše expedice Nub, vedená mým bratrem Montuem a mnou, přišla na dlouhou dobu do čertogu Země. Založili jsme zemi Núbie, vládli v ní, budující velké průchody Brány. Při tom jsme začali dávat kulturu potomkům otroků dolů z Ofiru (viz téma: Doly krále Šalamouna, Velké Zimbabwe, Ofir...). Tito polodivocí lidé žili v džunglích a neznali písmo ani vědu. Považovali nás za bohy. Ano, přišli jsme na Zemi později než probíhala těžba Anunnaki v Ofiru. Ale doly tam stále byly, a potom je začali využívat Atlantáné, posílající Anunnakiům na Glorii daň v podobě zlata.

Atlantáné přišli do těchto míst mnohem později, když už byly pyramidy v Egyptě a Núbii postaveny a fungovaly. Ale pak s nimi můj bratr podepsal smlouvu o nevměšování Atlantánů na území portálů a o našem nevměšování do nalezišť zlata starých dolů.

Atlantáné věděli o silných a mocných zbraních civilizace Ra a Nub, a tak souhlasili, i když jejich opatrovníci, dá-li se to tak říci, Anunnaki, kteří v těch dobách zařizovali planetu Glorii (viz další témata), snili o tom, že se portálů zmocní a budou je ovládat. Tehdy už začala velká konfrontace civilizací, jen ještě nedosáhla svého vyvrcholení. Byly však země, které se Anunnakiům postavily, a byla tu Atlanta, která se vydala s Anunnaki spolupracovat. Atlantáné spolupracovali s

Anunnaki z Glorie dříve než selektivně vybraný národ Anunnaki. Anunnakové však Atlantány cítili jako konkurenty, a tak nadále živili myšlenky na zcela ochočený národ, který by se mohl stát místodržícím jejich panství na planetě.

V tomto období přiletěl na Zemi i Baal se svou expedicí a s pomocí antigravitačních technologií a technologií měkčení a řezání obřích monolitů vybudoval mocnou pevnost Baalbek. Ta technologie byla v té době známá ve všech civilizacích na Zemi. Takto stavěli prakticky všude. Pyramidy a všechny doprovodné stavby byly postaveny stejným způsobem, přičemž byly ukotveny v jediném systému propojeném Velkým Labyrintem, jehož stavbu zahájili ještě před velkou zápalnou obětí a dračími válkami Asurové a Lunbo (viz další témata).

Znala jsem Baala jako ducha už dávno a teď jsem se s ním setkala v těle, tady na Zemi. Pochopili jsme, že musíme být spolu. A tak jsem se k němu vydala na jeho panství. V zemi Nub zůstal vládnout můj bratr. Zde, v Baalově městě, jsem předala znalosti národa Nub Baalovým lidem z rasy Býka a pomohla jsem jim sestavit základní zařízení, která by antisvětským zamezila otevření portálu do světlych světů.

Vědci mého národa tam u Siria to zkoumají už velmi dlouho. Poté, co došlo k průlomu kamenů antisvěta do hranic tohoto světa a naší Galaxie. Nubští vědci po průlomu a pozorování exploze Rádža Slunce okamžitě začali studovat, jak něčemu takovému zabránit. A mimochodem, právě kvůli tomu byla na Zemi vyslána naše expedice. Pak jsme se spojili s národem Ra a vydali se do Slunečního systému. Zejména pak proto, že jsme zaslechli volání o pomoc.

Ale volání k nám dorazilo opožděně. A když jsme dorazili na Zemi, dračí války už utichly a na Zemi vládli Anunnaki, ale jejich klany bojovaly mezi sebou o zdroje. Právě tenkrát začali kopat doly v Ofiru.

Když naše expedice dorazily, usadili jsme se poblíž těchto dolů, abychom začali Anunnaki zadržovat. To právě nastartovalo obnovu civilizace Asurů a Mu. S pomocí nových pyramid se nám podařilo připravit půdu pro další civilizace pomocníků, které začaly přicházet do Slunečního systému a pomohli Asurům znovu vybudovat jejich zemi, ze které se stala Hyperborea, a zbytkům Lemurijců vybudovat Zemi Mu. Právě v těch dobách přišly do Slunečního systému po našich cestách dlážděných černými pyramidami a krystaly v nich další civilizace, včetně Kassiopejců, předků rudovlasé keltské rasy, a mnoha a mnoha dalších, které používaly náš souřadnicový systém.

Udělalí jsme to záměrně, protože jsme si byli vědomi, že Anunnaki chtějí tento svět izolovat, odříznout ho od kosmu, což se jim po miliony let dařilo. A teprve po vybudování těchto nových pyramid mohly přijít na pomoc další světlé civilizace a úplně uvěznit černé draky v hlubinách planety a postavit se Anunnaki, které, bohužel, hned nepoznali a hned nepochopili, že to byli oni, kdo svými zařízeními planetu izoloval. Jelikož jsme si zpočátku mysleli, že se tak stalo prostě kvůli katastrofě zápalné oběti, jak říkali Anunnaki, kteří se prezentovali jako zachránci

života ve Slunečním systému a zahradníci nového, více přizpůsobeného změněným podmínkám.

Velmi brzy po našem společném příchodu s národem Ra však dorazili Atlantáné na své arše. A začali dobudovávat svou zemi. Poměrně rychle část z nich začala komunikovat a spolupracovat s Anunnaki, kteří začali rozvíjet další obrovský objekt, uměle přitaženou Glorii.

Vždyť právě tento, jak se říká na Zemi, zákulisní boj způsobil, že se v Atlantidě dostal k moci Chronos, a jeho otec odešel na Boreu, stejně jako celý rod Titána. Chronos zničil atlantskou radu a stal se jediným tyranem.

Ale o tom všem se tu už mnohokrát vyprávělo (viz další témata).

Taková byla situace. Ale naše expedice se tenkrát pevně uchytily na této planetě, aniž by ji nechaly stát se antisvětskou. Anunnaki se to příliš nelíbilo, ale neodvážili se nám otevřeně postavit, přestože si zde Atlantidu jako své zástupce ochočovali a „vychovávali“ po tisíce let. Koneckonců, po velké zápalné oběti se jim nikdy nepodařilo změnit klima a atmosféru Země pro sebe, jednodušší pro ně bylo vybudovat ji od základu na Glorii. A tady mohli žít jen v bunkrech na svých základnách. A tak se mohli pohybovat jen ve skafandrech, neustále s sebou nosíce prostředky pro podporu života a rychlou teleportaci na své základny. Takže s tím vším v rukou je vtiskli do kamene jako bohy Sumerové a pozdější národnosti jimi vypěstované (viz další témata).

...Když jsem přišla k Baalovi do jeho čertogu, lidé z národa Nub, kteří přišli se mnou, začali spolu s Baalovými inženýry vymýšlet možnosti, jak zničit anunakijské základny na území budoucí Evropy. A podařilo se nám to (viz téma: Co mají společného Evropa a Židé aneb příběh... mimozemské Evropany).

Ale právě v té době se u samotných Anunnaki objevil nový diktátor, Jejahowa (Jehova či Jahve), jak ho nazýval Baal. Právě s ním měla být svedena bitva. Vyprávím to teď všechno velmi stručně, ale ve skutečnosti tehdy uběhlo hodně času. A tenkrát jsem na vlastní oči viděla zkázu Atlanty. Ale to už jsem byla stará, dokonce i na poměry Nubů, kterých na Zemi zůstalo jen málo. Můj bratr už v té době zemřel a předal znalosti místním lidem. Baal byl také tělesně dost stár, ale rozhodli jsme se pokračovat v boji proti zlu za pozemský čertog. A pak došlo k velké bitvě. Síly však nebyly vyrovnané. A Jejahowův úder zničil Baalbek, zanechav po sobě jen trosky. Baalovi se však podařilo zapnout teleportátor na své lodi a Baalbek opustit.

Stihla jsem se rozloučit na poslední chvíli, jelikož se moje loď střetla se ztělesněnou démonkou Ašerou. Považovala se za Jejahowovu manželku. Odmítla jsem opustit tento svět v těle a rozhodla jsem se obětovat tento smrtelný život v boji s ní. Nu a Baal ještě musel shromáždit své vojsko a možná se vracel do svého býčího čertogu. Vždyť po této bitvě zničil ještě mnoho jejich základen na planetách Slunečního systému, čímž značně oslabil Jejahowovy síly. Ale, bohužel, stejně nemohl zvrátit průběh událostí.

Pak jsem již zcela odzbrojenou loď namířila na její černou létající pyramidu a setkala se s pekelným ohněm, který sežehl naše těla.

Boj v jemnohmotných tělech však nevyšel. Já jsem byla vržena do jemnohmotného, takzvaného ‚vyššího‘ světa, a ona spadla do antisvěta, odkud pocházela. Tehdy jsme ještě neuměli proniknout do antisvěta, to si také pamatuješ.

Takže od té doby Ašera spřádala plány na pomstu. Její antisvětský manžel Jejahowa však na ni velmi rychle nejen zapomněl, ale také začal její podobu obviňovat ze všech svých neúspěchů. Vždyť i v tomto životě dokázala být manželkou hned několika antisvětských diktátorů najednou. Na samém počátku dokázala být manželkou Anu i jeho synů Enkiho a Enlila, následně se stala manželkou Jejahowy a zároveň jednou z manželek Seta v Egyptě. Po jeho smrti v bitvě s Hórem během velké potopy se však rychle vrátila k Jejahowovi. Jsa bez těla, je společnící téměř všech nejtěžších démonů a dopouští se s nimi neustálých souloží. Ano, mají ji i bez fyzických pozemských těl. Ale jen ti nejtěžší démoni, jimiž ona vždy byla.

V myslích lidí však byla tato Ašera postupně zaměňována se mnou a její skutky mi byly připisovány. Ona sama se o to přičinila, a přičinil se i Jejahowa. Ten ji však na rozdíl od sebe nezačal nazývat bohyní, nýbrž se jí zřekl, nazval ji démonkou a zakázal vzpomínat na to, že byli spolu. Jejahowa se po této válce rozhodl prohlásit za velkého stvořitele všeho a začal pracovat na vytvoření nového člověka pomocí genetického inženýrství ve své nové základně, kterou implantoval do útroby Země hned po zničení Baalova čertogu.

Právě tehdy se Jejahowa rozhodl stát se jediným bohem všeho, kterému se nevyrovná Enki, Enlil ani Ašera. Nařídil vymazat z historie veškeré své spojení s

Ašerou a vyjevil její podobu jako skutečně démonickou, přesto ji nazval starověkou pohanskou bohyní. Právě tím začal svá „kázání“ a psaní nové historie, vytvořiv démonický obraz svých předchůdců, učiniv boha pouze ze sebe. A ve svých spisech napsal novým lidem - adamům, které začali chovat v Edenu, že on sám je bohem a stvořitelem a že kromě něj nejsou žádní jiní bohové.

Ale dějiny plynuly dál, a dál letěly dny, staletí a tisíciletí.

Anunnaki stále sváděli mnoho bitev se zbytky světlých civilizací. Například tu, kterou si Země pamatuje jako Mahábháratu, mnoho bitev, které oficiální historie pozemšťanů nepamatuje, vymazaná samotnými Anunnaki, jako bitva kněží z Makránu s loděmi Glorie (viz téma: Ohnivá historie balúčistánské Sfingy a ...tajemství Henocha).

Bohužel, díky tomuto oslabení Glorie se Jejahowa opevnil na své základně na Sinaji a přece vytvořil svůj vyvolený národ pomocí genetického inženýrství a šlechtění.

A chtěl se stát mocnějším než Glorie a dosáhnout jiných světů. Egyptské pyramidy a velký kamenný Ptah (Sfinga) byly na dlouhou dobu zaplaveny vodami potopy, poté vyplněny hordami krále Škorpiona a jeho dynastií divochů. Poté vodami nové potopy, která rozstříkla Rudé moře při stvoření podzemního Edenu - Jehowovy nové základny (viz téma: Jaký svět byl stvořen za sedm dní?).

Ale i to pominulo a vody začaly ustupovat ... Do Egypta přišly nové dynastie a vyvolený národ byl Jejahowou poslán tamtéž, aby přinesl klíče od starodávných portálů. Ale i v té době se podařilo tyto klíče zničit a nedát je ani Jejahowovi, ani Gloriáncům. A to bylo v éře Ramsese Druhého. Historie si z toho ale nic nepamatuje, ta historie, kterou lidé znají. Ty jim ji však budeš vyprávět. Vždyť ty si to pamatuješ."

...Anat se skrze mě pronikavě podívala a v její ruce se objevil zlatý ankh ozdobený drahokamy. Pulsovalo v něm duhové světlo vycházející z horní smyčky podobné oknu. Tam, za duhovým závojem se rozprostírají žluté písky a zelenají se smaragdové palmy. Tam, na břehu řeky plné vody, stál majestátní palác s mohutnými sloupy v podobě pevných snopů papyru s jasně barevnými hlavicemi v podobě bílých a růžových květů a kytic jasně zelených listů.

A vtom jsem se ocitla tam, a ne vedle Anat. Stála jsem na schodech tohoto paláce v těle ženy oblečené do dlouhých tenkých lněných šatů s vyšívaným pestrobarevným lemem.

Tady mi říkají Meritamon. Můj otec vládne této zemi už mnoho let. Všichni věděli, že jsem jeho dcera, ale na oficiálních recepcích toto slovo nahrazovali slovem manželka, poněvadž zde zdaleka neoznačovalo to, čím je ve skutečnosti, ale bylo prostě trůnním titulem.

Otec se snažil toto nedorozumění změnit, ale s titulem „dcera“ mi nemohl dát více příležitostí. Nyní však mohu svobodně odjet kamkoli v zemi za svými záležitostmi bez něj. Titul dcery takové právo nedával. Písaři vytvořili vlastní sadu papyrové tyranie, proti níž začal můj otec jakžtakž bojovat. To však,

bohužel, vedlo k nepředvídaným problémům v provinciích, kde místní šlechta prostě nechápala, co se po ní chce. Ukázalo se, že bylo jednodušší nechat to tak, jak to bylo, aby byl čas na důležitější věci, než nahrazovat všechny státní papýry ve všech nomech (správní jednotka) o osobním životě.

A teď musím odjet samotná k černé pyramidě, aniž by se o tom kdokoli dozvěděl.

Od dětství jsem sloužila v chrámu, nejprve v chrámu Bastet, pak v chrámu Velké kobry Wadzet. Ale už několikrát při rituálních obřadech vidím poloprůzračnou Anat. A teď slyším její volání. Zrovna včera se objevila a řekla mi, že je čas udělat to, kvůli čemu jsem přišla na tento svět.

Titul královny ženy mi to umožní. To znamená, že mi dovolí vstoupit do pokladnice pod Sfingou a vzít starověký krystal.

...A tu se přede mnou znovu objeví poloprůsvitný obraz černé Anat, ukáže mi hluboké chodby pod Sfingou i kamenné výčnělky, které bude třeba stisknout.

Věrní Núbijci už připravují nosítka. Ale já jsem se rozhodla vydat se tam na voze. Chci si sama prohlédnout cestu, zvláště když odtud pojedu sama a sluhové zůstanou čekat v Athu. Je to malá vesnice na cestě do Dahšúru, čili místo dalších pyramid, jak jim říkáme.

...A teď už do tváře fouká ohnivý vítr. Paláce a chrámy zůstaly v dálce. Dva mohutní koně táhnou můj vůz. Až se slunce dotkne vrcholu Velké pyramidy, měla bych tam být. Svého otce už nejspíš nikdy neuvidím. Ale ať je to, jak chce.

...V dálce se už objevila hlava majestátního Ptaha. Jeho mohutné kamenné tělo tu leží už tisíce let. Můj otec mi dal hůl, která otevře pokladnici.

...Jak říkala Anat, slunce už se chýlilo k západu a každou chvíli se dotkne vrcholu pyramidy. Seskočila jsem z vozu, a ti, kteří mě následovali na koních, také sesedli. Zůstali pozadu. Před námi byl úzký průchod, neprodyšně přehrazený mohutnou zdí.

Ptahovy obrovské lví tlapy bezpečně střeží pokladnici. Dveře však dokáže otevřít hůl otce, kterou mu daroval stařík Hesh. Hesh byl Ptahův kněz a já si ho pamatuji z raného dětství. Jednou mě sem také vzal. Ještě teď si pamatuji jeho šlachovité, vrásčité, ale stále silné ruce, když otáčel pákami na stěně, aby deaktivoval pasti. Snad mi jeho duch pomůže, vždyť jeho tělo je pohřbeno nedaleko.

Jakmile jsem vstoupila do pološera, stlačila jsem páčku na nevelké zlaté holi a ta se rozzářila zelenou září. Rozevřely se listy hlavice, v níž byl sevřen kámen z hvězd.

Jak mě kdysi učil Hesh, nakreslila jsem posvátné znamení na stěnu, která mi bránila v cestě, a to navzdory prachu staletí prostoupilo do kamene.

Ozvalo se hlasité skřípání a kamenná deska se pomalu posunula doprava. Namířil jsem holi do odkrytého temného otvoru, a její nazelenalý paprsek se tam dotkl starobylé lampy. Lampa se od zeleného paprsku hole rozsvítila a osvětlila

široký koridor. Na stěnách vynikaly starobylé fresky, ale jejich barvy byly stejně jasné jako před tisíci lety. Postupně se rozsvěcovaly i další podlouhlé průzračné lampy, uvnitř kterých se klenuli zlatí hadi vydávající světlo.

Než jsem však mohla jít dál, bylo nutné dotknout se každé figurky nakreslené na stěně, respektive těch předmětů, které nesly v rukou a na hlavách. A otočit kamennými páčkami ukrytými v kresbě určitým směrem. Podivným způsobem jsem cítila vedle sebe staříka Hesh. A jeho známý sametový hlas mě jako v dětství varoval, abych byla opatrná.

Vzpomněla jsem si na všechno, jako by to bylo včera, a otočila všechny páčky, stejně jako to dělal Hesh. A pak se koridorem rozsvítilo zelené světlo, téměř stejně jasné, jaké vydávala hůl. Koridor náhle končil širokým schodištěm dolů, které jako by nemělo konce. Když jsem sestupovala dolů, znovu a znovu jsem si vybavovala Heshovy ruce a neustále mačkala nebo otáčela kamennými páčkami na stěně. A dál mechanismus prastarých fungoval sám, otevíral těžké kamenné zdi přede mnou, vysouval mohutné schody přímo ze strmé stěny. Dlouhý sestup a klikaté chodby nakonec končily zdmi rozevírajícího se obrovského sálu, podepřeného mnoha silnými sloupy. A pak se přede mnou objevil obraz Anat. Spatřila jsem ji svým vnitřním zrakem. Kráčela přede mnou a zmizela před prázdnou stěnou. Právě do této stěny jsem namířila paprsek hole, a na ní se objevil posvátný znak Horova oka.

Byl obrovský, a v jeho očním důlku klouzala dolů malá kamenná deska. Jakmile se tak stalo, oslepilo mě to nejjasnější světlo. Tak zářil nevelký krystal.

Najednou jsem ve svém nitru zaslechla hlas Anat a vzpomněla jsem si na dětské sny, ve kterých jsem měnila zelený krystal na nějaký superjasný v otcově holi.

Dvakrát jsem stiskla páčku hole, vyjmula zelený krystal a vložil ho do Horovy oční jamky. Následně jsem listy hole uchopila ten krystal, který tam ležel, a ten okamžitě vklouzl do drážek a ozvalo se cvaknutí.

Už nebylo možné tím krystalem svítit, a tak jsem zasunula listy hole, dokud byly v očním důlku.

Jen co byla hůl z očnice vyjmuta, kamenná deska ji opět uzavřela a stěna byla prázdná jako dřív. Začala moje cesta zpět. Vedla však po určitých schodech a dlaždicích, takže postupně za mnou zhasínala světla a pasti se opět aktivovaly. Vždyť kdyby se vynechala být jen jediná nezbytná dlaždice, pasti by se mohly zaklapnout a zabít toho, kdo se zmýlil, jako toho, kdo nezná cestu, a proto mu Ptah nedůvěřuje. Jak jsem scházela po schodech a dlaždicích, naslouchala jsem Ptahovu dechu hluboko ve svém nitru. A když jsem pocítila určitou intenzitu, šlápla jsem na konkrétní dlaždici. Vždycky to bylo tak, jak kdysi říkal Hesh. Jen Ptah sám dával cestu zpět a zvláštním způsobem pokaždé měnil desky, na které se mělo při odchodu z pokladnice šlápnout. Bylo zbytečné si to pamatovat. Prastarý mechanismus pokaždé vygeneroval nový kód východu a uhodnout ho mohl jen duch. Ten, kterého vedl sám Ptah.

...Ale i ta poslední překážka byla překonána a mé tváře se dotkl chladný vánek. Slunce už dávno zapadlo za obzor a na obloze teď vládl stříbrný Jah (měsíc). Kamenná deska byla zpět na svém místě v bezpečných tlapách Ptaha. Můj vůz do Athu doprovázeli ještě dva Núbijci. Dál jsem přes poušť cestovala sama, abych za svítání dorazila k Černé pyramidě.

Věděla jsem, že ji musím zničit krystalem, který jsem vložila do hole. A takto podobně, velmi daleko na jihu v Núbii, budou muset zmizet tři černé pyramidy. Budou muset zmizet z našeho světa a objevit se v jiném světě, kam se nedostanou vetřelci z našeho světa, kteří si kdysi podrobili Atlantány a donutili je bojovat s Boreou. A nyní se chtějí dostat do onoho světa a chtějí pomocí černých pyramid doletět na Sirius, do jehož čertogu nemohou na svých vesmírných létajících pyramidách proniknout. Pevná magnetická pole je tam nepustí a zničí jejich hvězdolety.

Ale přišli s nějakými zařízeními, kterými Núbii obklopili. A už začali ozařovat černé pyramidy, aby otevřeli portál. Právě proto sestra Anat řekla, že je čas. Na všechno jsem si vzpomněla. I když jsem si to všechno vybavovala v dětství, připadalo mi to všechno jako pohádka. A jedině můj otec, když jsem mu vyprávěla své sny, zvažněl. A po jednom z nich mě vzal ke staříkovi Heshovi, aby mě naučil, jak projít pod sochou Ptaha a dalším moudrostem.

...Černá noc byla černější než kdy jindy... A Jah (měsíc) někam zmizel. Nad pouští se očividně vznášely podivné mraky, ačkoli to tu nikdy nebývalo. Zřejmě šlo o zařízení, která v Núbii instalovali cizáci z Glorie, jež se skrývá za Sluncem. To je Země vetřelců světa, tak ji nazývali Atlantáné. V jejich jazyce to znamenalo Sláva.

...Náhle se však zvedl silný vítr. Ano, je to prachová bouře... Proto i Jah zmizel.

Koně divoce zaržáli a stáli jako přikovaní. Musela jsem vyskočit z vozu, jinak hrozilo, že se převrátí a svou vahou mě rozdrtí.

Náhlá prachová bouře určitě nevypukla jen tak pro nic za nic a někdo, něco tam bylo cítit...

Ale znenadání se v oblacích prachu, které mnou začaly zmítat a pálit mě do tváře, objevil strašlivý obraz příšerné ženy s chapadly místo rukou. Její příšerné rudomodré oči hořely jako jiskry.

„Neprojdeš,“ zakřičel ten přízrak, „smetu tě do písku...!“

To je démonka Ašera. Projevila se zde na hranici světů, vždyť Černá pyramida měla takové vlastnosti. Hranice mezi světy je zde nepevná. A dávná démonka bez fyzického těla se dokázala projevit. Namířila jsem na ni malý chopeš (také chopeš - malý zakřivený meč podobný srpku), který mi kdysi dávno daroval můj otec. Byla to paprsková zbraň, na rozdíl od těch obvyklých kovových. Ale nepomohlo to. Paprsek jí prošel skrz, ale neublížil. Věděla jsem, že krystal na holi by mohl donutit Ašeru, aby se stáhl zpátky do svého světa, ale pak by nezbylo síly krystalu na odstranění černých pyramid Núbie z našeho světa. Takže plýtvání jeho energií na démonický přízrak bylo zřejmě její pastí.

Pekelný vítr a spalující písek mě srazily na kolena, ale najednou se ozvalo zahřmění a na obloze se zablesklo. Blesk na okamžik ozářil okolí a, světe div se, Černá pyramida se tyčila hned vedle mě.

...To Anat... Byla to ona, kdo dokázal proniknout touto temnotou a bouří. Ucítila jsem to uvnitř sebe jako ohnivé teplo a pocítila spalující sílu...

Pak se mi podařilo nasměrovat hůl na černou pyramidu, přestože mi ji strašlivý vítr stále vytrhával z rukou. Ale páčka se přesto podvolila a listy se otevřely. Nejjasnější světlo krystalu proniklo šerem, spalujíc na prach tisíce zrněk písku, které vířily v husté stěně.

Prorazil stěnu z prachu, dosáhl Černé pyramidy a osvětlil ji. Podařilo se mi nasměrovat mrak na její vrchol, a záblesk ozářil poušť. Ozvalo se obludné praskání a dunění. Pyramida se mi začala rozpadat před očima. Strašlivý přízrak Ašery okamžitě zmizel, a nastalo mrtvolné ticho. Čas jako by se zastavil. Pyramida se pomalu, jakoby v podivném tanci, dál rozpadala a hořela a něco mě postrčilo k odchodu.

Vrchol hole byl prázdný. Krystal se vypařil. Téměř necítíc tělo a neslyšíc jediného zvuku jsem se vydala nazpět, ale zakopla jsem o tělo mrtvého koně. Vůz nebyl nikde vidět. Zato druhý kůň byl živý, pravda, ale z nějakého důvodu neměl hřívu ani ocas... Nějak se mi podařilo na něj vylézt a on mě odnesl zpátky do Athu. Na obzoru už začínalo svítat. A za mnou zůstal sloup černého dýmu. Hliněné hradby Athu byly hned za rohem. Místní obyvatelé a moji společníci mi vyšli vstříc, ale jakmile jsem se k nim přiblížila, rozprchli se. Jen Núbijci, kteří mě na toto místo doprovázeli, zůstali poblíž, ale i ti se na mě dívali s hrůzou. Jediné, co jsem dokázala říct, bylo, aby odnesli mé tělo do chrámu a vyřídili otci, že jsem to musela udělat. Pochopí to, je silný.

...A vtom mě nějaká síla vytáhla z těla a nesla nad pouští a těmi pyramidami. Z černé pyramidy se dál kouřilo, a kdesi daleko na jihu v Núbii zmizely beze stopy tři pradávne černé pyramidy. Na jejich místě zůstala jen ohromná duha a nekonečné písky.

...Ale tu se přede mnou opět objevila podoba Anat.

„Ano, tehdy se odehrála další bitva s démonkou Ašerou,“ řekla proudem myšlenek beze slov. „Ale od té doby uplynula tisíciletí... Tted' se to konečně stalo. A ty to víš také. Podařilo se nám Ašeru navždy zničit!“

Znovu jsem se pocítila v těle Nairatimyji a vzpomínky se rozlévaly v duhovém pulzujícím prostoru. Sestry Dákině v průsvitných černých tělech a Anat mezi nimi. A my v hlubinách pekelných na pomezí světa černého bahna a říše neprobuzených stínů. Už se nám podařilo svrhnout těla jednoho ze světů antisvěta ve světě bahenního marastu, kam padají padlé duše, aby přešly do tohoto světa (viz téma: Jaký svět slibuje Lucifer aneb příběh jedné bitvy).

A tady, v hustém a vazkém nejtěžším prostoru říše neprobuzených stínů v hlubinách antisvěta, se vznáší černo-rudý hrad ostrých a bizarních tvarů. Zde

sídlí démonka Ašera, která se stala manželkou mnoha démonů. Vládne tomuto světu a světu slizkého bahna poté, co jeho pána zničili duchové blesků. Do tohoto bezedného pekelného světa shromažďuje proudy, řeky a oceány energií ze světů vesmíru. Kdysi v dávných dobách její chapadla dosáhla i do čertogu Země, jakmile Anunnaki z Nibiru pronikli do Slunečního systému.

Tenkrát se jí za pomoci energie Rir, kterou generuje dvojité černá díra Nibiru (viz další témata), podařilo vtělit se do fyzického těla, respektive projevit se tak ve společnosti Anunnaki a stát se „božskou“ manželkou vládce těchto vetřelců světů Anu. Později se stala milenkou obou jeho synů Enkiho a Enlila. A dokonce přišla na Zemi, když na ní tito začali vládnout. Po Enkiho svržení zůstala s Enlilem a poté, co byl Enlil svržen Jejahowou, stala se Jejahovovou milenkou a posléze manželkou, aby měla všechna jeho práva. Přitom se stala také Setovou milenkou. Právě v tomto období zatoužila po ještě větší moci a podnítila Jejahowu, aby se prohlásil za jediného Boha. Ačkoli to vše mohl učinit pouze v rámci světa, který Anunnaki uchvátili, a ani tehdy ne všude. Ale jen na Zemi, vždyť ani Anunnaki z Glorie ho nechtěli poslouchat a dobře věděli, kdo je, nemluvě o metropoli v systému Nibiru.

Ve válce o planetu Zemi však zemřela rukou Anat a její „choť“ vymazal vzpomínku na ni těm, které začal vytvářet ve svých laboratořích, vždyť jediný bůh by neměl mít manželky, prohlásil se za jediné možné božstvo a všemocného stvořitele Země a Vesmíru. A o moc se nechtěl s nikým dělit, ani se svou ženou, aby se ji neodvážili uctívat divoši na Zemi, které stvořil tím, že změnil genetický kód zástupců nejstarších civilizací kosmu, smíchaje ho s geny zvířat.

Poté se Ašera propadla hluboko do antisvěta a nemohla již využívat energii Rir k inkarnaci, a vzpomínku na ni vymazal Jejahowa, její jméno dal pouze rituálním předmětům, které znamenaly symboly plodnosti. Ašerami se začaly nazývat prostě dřevěné kůly primitivně představující sílu plodnosti.

Dlouhou dobu se však stále zjevovala vyznavačům temných kultů démonických sil a vyvoleným dávala recepty, jak obejít zákon reinkarnace. Právě pomocí incestu se všemi členy své rodiny se mohl padlý duch fixovat na stejné padlé duchy příbuzných a navždy se připoutat ke zrození ve stejném rodu, v tom, který padl.

Mnozí černí kněží tak činili, následující její vědu, aby se vyhnuli odplatě spravedlnosti éteru Vesmíru, jeho fyzikálním vlastnostem, a aby se vyhnuli pádu do hlubin antisvěta, jako by se ukotvili ve fyzické poslušnosti inkarnací. Přicházela k různým kněžím různých kultů, vydávala se za Anat nebo jiné bohyně, zákeřně sváděla duše na temnou cestu. Měla tisíce masek a převlékala se za mnohé světlé bohyně - učitele.

Ale její čas uplynul... A teď bude její konec a konec její nadvlády. Vtom se však zjevila jako černý mrak a začala vrhat své spalující ohnivé paprsky. Podařilo se nám je odrazit a uhasit. V divokém ohnivém víru se nám s Anat podařilo uchopit její černou esenci a silou vůle mírně zneškodnit její gravitaci tím, že jsme ji

absorbovali do sebe. To v takových bitvách vždy vede k projevení velkého víru, k rozevření ramene Utilizátora. A my jsme se vrhli dovnitř spolu s ní. Pronikla námi neuvěřitelná trhavá bolest a přerušila vědomí...

...Ale najednou se všechno objevilo znovu, jako by se nic nestalo. A překonávajíc neuvěřitelnou tíhu, bolest a únavu, jsme se znovu přimkli k tomu černému mraku bodavých chapadel. A tehdy jsme si uvědomili, že ten není sám. Rozděлил se...

A opět se strhla strašná bitva a ústí Utilizátora... Ale opět to pokračuje znovu a znovu a nemá to konce. A pokaždé se Ašera množí a množí... Tehdy jsme si uvědomili, že to všechno jsou přízraky. A jsou nekonečné, dokud nenajdeme ducha, kterého hledáme. A není způsob, jak je rozlišit. Všechny útočí a hoří. Ale nás bolest ani smrt ducha dávno nezajímá. Ale za kopiemi démonky není nic než prázdnota. Byli jsme schopni ji vycítit. A už jsme s nimi nebojovali, přestože nás probodávaly a pálily, hledali jsme ji... A jak jsem procházela stovkami Ašer, najednou jsem narazila na jádro pekelné tíhy.

A pak jsem s tím démonem bojovala v bitvě. A přišla Anat a mnoho duchů sester. A velká tíha se strašlivou bolestí a nemožností pohnout se, ale přesto můžeme, vždyť jsme jen proudy velké Propasti, Nekonečnosti Bytí a nic jiného. My neexistujeme, jsou jen proudy Jsoucího a nikdo jiný. A jsou bezedné a nekonečné, naše osobnosti neexistují, dávno byly navždy zničeny, existují jen proudy éteru, které nesou pravdu a rozbíjejí strusku na kusy. A to se podařilo. Velký vír utilizátora se znovu rozvinul a znovu v něm zaniklo vědomí... v posledním okamžiku osvětlující jen to, že démonka se ještě rozpadla a rozplynula v inertním éteru...

A dlouho nebyl žádný čas a všude bylo prázdno a velká černota, a vůbec žádné vědomí...

Náhle však v černé propasti opět vytrysklo světlo a vzedmuly se duhové vlny. Jsou všude a stále, jen my nemáme těla a nemáme podobu... Zůstávají jen impulzy myšlenek a ty jsou vnímány všemi...

...A tu se přede mnou znovu objevila černá Anat se zlatým ankhem v ruce...

„Ano, tak to bylo. A je to pryč...“ probleskly mi vědomím její myšlenky. *„Bylo prostě nutné nechat to jako informaci ve světě těch, kteří žijí v tělech na Zemi. Alespoň zrnko, pro ty, kteří budou schopni slyšet, že všechno bude mít svůj čas. A že ti, kdo páchají zlo, se jednoho dne dočkají svého konce. Zlo je konečné. A jen proudy vesmíru, proudy éteru Jsoucího jsou věčné, jako Jsoucí samo, věčné díky síle života, síle tvoření, která je nekonečným vývojem, vyzařováním světla, vyzařováním života, a ne pohlcováním a smrtí, jak to dělají démoni, sami usilující o svou smrt a konečnost tím...“* - promluvila Anat uprostřed duhových vírů...

Nyní se však proměnily v průsvitný oceán pulzující energie éteru, v němž se pomalu začalo projevovat oslnivě jasné slunce, které stoupalo vzhůru k azurové obloze a bělostně ozařovalo vzdálené i blízké hřebeny skalnatých hor.

A tam někde v dálce se černal známý otvor mezi skalami, a tam někde jsou modlitební pestrobarevné praporky a sněhobílé čorteny, i osamělá jeskyně se starobyrou freskou na stěně...

Zapsala Valeria Kolcova 17.03.25